

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25.11.1978, sp. zn. 5 Tz 44/77, ECLI:CZ:NS:1978:5.TZ.44.1977.1

Číslo: 50/1978

Právní věta: Nejde o souběh, byl-li další trestný čin (přečin) spáchán po doručení trestního příkazu, byť před vyhlášením dalšího odsuzujícího rozsudku, popř. před doručením dalšího trestního příkazu, kterým byl výrok o trestu uložený prvním trestním příkazem zrušen a kterým byl uložen trest souhrnný. V takovém případě je třeba za trestný čin, popř. přečin, spáchaný po doručení prvního trestního příkazu, uložit samostatný trest.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 25.11.1978

Spisová značka: 5 Tz 44/77

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Souběh, Trest souhrnný, Trestní příkaz

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 ods. 2
§ 37 141/1961 Sb. § 314e ods. 4 150/1969 Sb. § 8 ods. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 50/1978 sb. rozh.

Nejde o souběh, byl-li další trestný čin (přečin) spáchán po doručení trestního příkazu, byť před vyhlášením dalšího odsuzujícího rozsudku, popř. před doručením dalšího trestního příkazu, kterým byl výrok o trestu uložený prvním trestním příkazem zrušen a kterým byl uložen trest souhrnný. V takovém případě je třeba za trestný čin, popř. přečin, spáchaný po doručení prvního trestního příkazu, uložit samostatný trest.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 25. 11. 1977 sp. zn. [5 Tz 44/77.](#))

Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek okresního soudu v Pardubicích z 3. 5. 1977 sp. zn. 12 T 1028/76, jímž byl obviněný J. F. uznán vinným přečinem podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., přičemž podle § 37 tr. zák. bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu (§ 35 odst. 2 tr. zák.). Okresnímu soudu v Pardubicích uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Pardubicích z 3. 5. 1977 sp. zn. 12 T 1028/76 byl obviněný J. F. uznán vinným přečinem proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., jehož se dopustil tím, že v době od 12. 3. do 27. 7. 1976 jako dělník nár. podniku Armabeton v Kadani zameškal nejméně 70 pracovních směn a v důsledku jeho nepřítomnosti na pracovišti musel být na jeho místo zařazen jiný pracovník, popř. jeho práce musela být nahrazována přesčasovou prací ostatních pracovníků. Podle § 37 tr. zák. upustil soud od uložení souhrnného trestu vzhledem k trestu, který mu byl uložen rozsudkem městského soudu v Brně ze dne 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76.

Stížnost pro porušení zákona generálního prokurátora ČSR m. j. vytýká, že soud přehlédl, že trest uložený dřívějším rozsudkem městského soudu v Brně z 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76, je sám trestem souhrnným, a to k trestu obsaženému v trestním příkazu okresního soudu v Pardubicích z 2. 3. 1976 sp. zn. 2 T 198/76, jemuž však nepředcházela trestná činnost, pro kterou byl obviněný uznán vinným napadeným rozsudkem, takže nešlo o sbíhající se trestnou činnost.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Pokud jde o upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák., okresní soud vycházel ze zjištění, že obviněný se přečinu proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. dopustil v době před vyhlášením rozsudku městského soudu v Brně z 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76, kterým byl obviněný odsouzen za trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. Z tohoto zjištění pak dovodil, že přichází v úvahu uložení souhrnného trestu. Tento závěr však je v rozporu se skutečným stavem věci. Okresní soud totiž při úvaze, jsou-li splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu, přehlédl, že v citovaném rozsudku městského soudu v Brně z 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76, který považoval za dřívější rozsudek ve smyslu § 35 odst. 2 tr. zák., byl uložen trest souhrnný k trestu, který byl obviněnému uložen trestním příkazem okresního soudu v Pardubicích z 2. 3. 1976 sp. zn. 2 T 148/76 za přečin proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb.

Upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 37 tr. zák. předpokládá, že jsou splněny podmínky pro uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák., avšak k uložení souhrnného trestu nedojde, poněvadž soud, po zhodnocení všech okolností, které jsou pro výměru trestu rozhodné podle § 23 odst. 1 a § 31 tr. zák., má za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný. Především musí tu tedy být splněna hlavní podmínka pro souhrnný trest spočívající v tom, že trestný čin nebo přečin později souzený byl spáchán dřív než o trestném činu nebo přečinu dříve souzeném byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek, tedy že pachatel oba trestné činy, popř. přečiny spáchal dřív, než byl soudem prvního stupně odsouzen za některý z nich. Tato základní podmínka musí být splněna i tehdy, jestliže pachatel spáchal tři trestné činy nebo přečiny, jako je tomu v případě řešeném okresním soudem, kdy obviněný spáchal jeden trestný čin a dva přečiny. Proto souběh tří trestných činů nebo přečinů bude dán, jestliže časově poslední z nich byl spáchán dřív, než za kterýkoli z nich byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek.

Při aplikaci této zásady na případ, o němž rozhodoval okresní soud, bylo nutno vzhledem k tomu, že trest uložený rozsudkem městského soudu v Brně z 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76 byl trestem souhrnným, vycházet z toho, že obviněný byl poprvé odsouzen trestním příkazem okresního soudu v Pardubicích z 2. 3. 1976 sp. zn. 2 T 198/76 pro přečin proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., podruhé byl odsouzen rozsudkem městského soudu v Brně z 22. 9. 1976 sp. zn. 5 T 133/76 pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. a potřetí napadeným rozsudkem okresního soudu v Pardubicích z 3. 5. 1977 sp. zn. 12 T 1028/76 pro přečin proti pracovní kázni podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., který podle výroku rozsudku spáchal v době od 12. 3. do 27. 7. 1976. Souhrnný trest v posléze uvedeném rozsudku by ve vztahu k předcházejícímu rozsudku městského soudu v Brně přicházel v úvahu jen za předpokladu, že by přečin podle §

písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., jímž byl obviněný uznán vinným napadeným rozsudkem, byl spáchán před doručení trestního příkazu okresnímu soudu v Pardubicích z 2. 3. 1976 sp. zn. 2 T 198/76 obviněnému (§ 314e odst. 4 tr. ř.). Vzhledem k tomu, že přečin podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. je přečinem, jehož znakem je soustavnost páčání, které tvoří jeden skutek, a jde tedy o přečin podobný hromadnému přečinu, mohlo by být v tomto případě uvažováno o souběhu jen za podmínky, že celá doba, po kterou obviněný tento přečin páchal, spadala do období před doručení výše uvedeného trestního příkazu obviněnému. Protože tato podmínka nebyla splněna, nebylo možno uložit obviněnému souhrnný trest a nepřicházelo v úvahu ani použití ustanovení § 37 tr. zák. V tomto případě musel být obviněnému uložen trest samostatný.